06/04/2019

Ο Άγιος Παΐσιος, το Σινά και η αναπάντεχη συνάντηση

/ Ορθόδοξες Προβολές

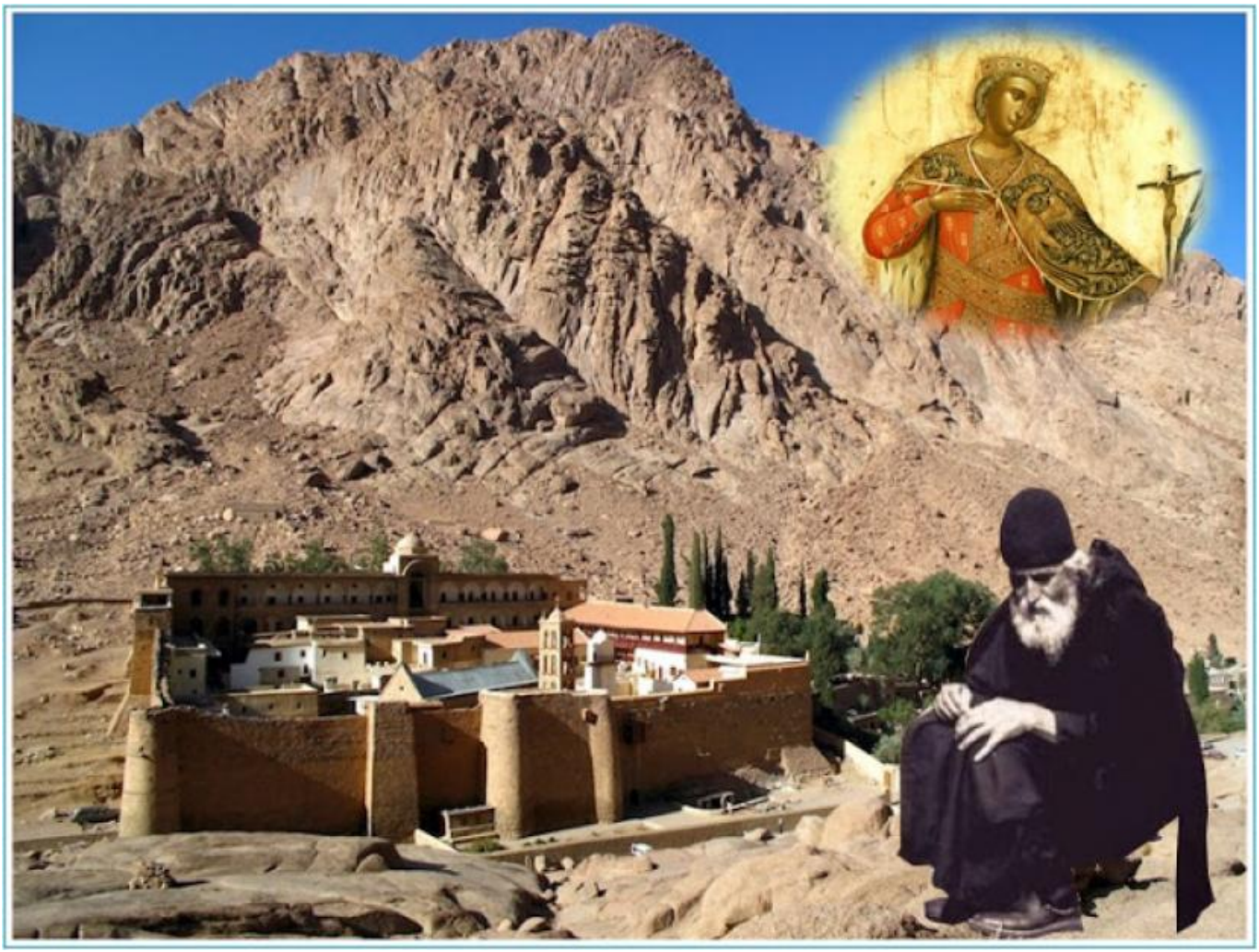

Αντιγράφουμε, αποσπάσματα, από ένα καταπληκτικό κείμενο του Αρχιεπισκόπου Σινά, Φαράν και Ραϊθώ κ.κ.Δαμιανού, για την πρώτη συνάντηση του με τον πατέρα Παΐσιο (νυν Άγιο Παΐσιο), σε ένα ταξίδι του από το Σινά στην Ελλάδα τον Οκτώβριο του 1962, όταν ήταν νεοχειροτονημένος διάκονος και σε νεαρά ηλικία. Μετά από παρότρυνση του νεαρού (τότε) αποφοίτου της Θεολογικής σχολής Παναγιώτη Νέλλα, με τον οποίο συνδεόταν με στενή πνευματική φιλία, αποφάσισαν να επισκεφτούν τον πατέρα Παΐσιο, που τότε εγκαταβιούσε στο Μοναστήρι του Στομίου στην Κόνιτσα. Ξεκίνησαν από την Αθήνα, έφτασαν στην Κόνιτσα νωρίς και κατά τις 11 το πρωΐ της ίδιας μέρας της αφίξεως τους αποφάσισαν οδοιπορώντας να φτάσουν στην Μονή Στομίου, παρά το ότι η κοιλάδα που έπρεπε να περάσουν ήταν επικίνδυνη, γιατί υπήρχαν αρκούδες και άλλα άγρια ζώα και έπρεπε νωρίς να

επιστρέψουν, για να μην τους πιάσει το βράδυ. Στην συνέχεια ομιλεί μέσα από τα χειρόγραφα του ο ίδιος ο Αρχιεπίσκοπος Σιναίου:

«Ξεκινήσαμε κουβεντιάζοντας χαλαρά και εγώ άκουγα περισσότερο, παρά μιλούσα...

Ξαφνικά, σ'ένα μικρό ξέφωτο, φάνηκε ένα ταπεινό στην μεγαλοπρέπειά του καστρομονάστηρο, που στην πετρόχτιστη από ντόπια πέτρα είσοδό του διακρίναμε μιά λεπτή σιλουέτα μοναχού, μέτριου αναστήματος. Βάδιζε πέρα-δώθε, αδύνατος, ανάλαφρος, σαν να πατούσε στον αέρα, λίγο σκυμμένος, εμπρός στην πύλη, σφραγίζοντας το στήθος του με το σημείο του Σταυρού. Σταθήκαμε για λίγο. Γύρισα και, με κάποια απορία, κοίταξα τον Παναγιώτη.

«Αυτός είναι μάλλον, και λέει την ευχή», μου απαντά διαβάζοντας την απορία μου, «το Κύριε, Ιησού, Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησόν με, τον αμαρτωλό».

«Μάλλον», του απαντώ κι εγώ.

Διασχίσαμε τη μικρή κυκλική απόσταση μέχρι την πόρτα και τον χαιρετήσαμε.

«Ευλόγησον, πάτερ».

Ο συνοδοιπόρος μου του φίλησε το χέρι και έσκυψα να κάνω το ίδιο κι εγώ.

«Όχι, πάτερ, είστε κληρικός», είπε, και προσπάθησε να φιλήσει το δικό μου χέρι, το οποίο τράβηξα πίσω. Και συνέχισε:

«Καλώς τα παιδιά, από πού έρχεσθε; Πώς με βρήκατε; Καλώς ήρθατε, πάτερ» (απευθυνόμενος σ'εμένα).

«Είστε, μάλλον, ο π. Παΐσιος;», λέει λίγο μπερδεμένα ο Παναγιώτης.

«Ναι, είμαι ο άθλιος Παΐσιος. Για μένα κάνατε τον κόπο; Περάστε, καθίστε».

Μας έστρωσε μιά φλοκάτη κουβέρτα, στρογγυλοκαθίσαμε και νοιώσαμε την θαλπωρή της μάλλινης, ζεστής κουβέρτας. Ο καιρός ήταν κρύος, παρά τον ήλιο. Με απλότητα απευθύνθηκε προς εμέ:

«Από ποια Μητρόπολη είσαι πάτερ;»

«Όχι από την Ελλάδα», είπα, «θα σας εξηγήσω».

«Καλά, να δούμε τώρα και τον προβληματισμένο Θεολόγο μας!» (Εδώ, εγώ νόμιζα ότι εγνώριζε τον Παναγιώτη από παλαιά, αλλά στην συνέχεια κατάλαβα ότι τον

έβλεπε για πρώτη φορά).

«Ναι, Γέροντα», ψέλλισε ο φίλος μου. «Πρόσφατα πήρα το πτυχίο μου και προβληματίζομαι τι θα κάνω στο μέλλον».

Εδώ, αστειευόμενος, του λέει: «Ευλογημένε, υπάρχουν τόσα γραφεία εργασίας στην Αθήνα και εσύ ήρθες εδώ; Πού με ξέρεις;»

Και συνέχισε: «Καλά, θα τα πούμε. Τώρα, τι θα πάρετε; Είστε κουρασμένοι. Εσύ, διάκο-Δαμιανέ, τι προτιμάς τσάϊ ή καφέ;»

«Καφέ», του απαντώ απορημένος. Πώς ανέφερε το όνομα και την ιδιότητά μου χωρίς ν'ακούσει κάτι για εμένα;

«Το ίδιο και για μένα», πρόλαβε ο Παναγιώτης.

Και τότε, αστειευόμενος, φώναξε ο Γερο-Παΐσιος:

«Γκαρσόν, δύο καφέδες γλυκείς» και χαμογέλασε.

«Άχ! Βρε γκαρσόν, αργείς, παλικάρι μου...», είπε σε λίγο. Και, αφού σηκώθηκε, μας λέει γελώντας: «Περιμένετε λίγα λεπτά να βάλω το μπρίκι στην πρίζα» και βγήκε έξω, κοντά στην πόρτα.

Στην απόλυτη ησυχία και κοντά στην ανοικτή πόρτα, ακούσαμε ένα τσάκ, όπως κάνει το τσακμάκι, ο αναπτήρας, και νοιώσαμε τη μυρωδιά των κλαδιών που άναψε έξω από την πόρτα. Καταλάβαμε τότε τι εννοούσε όταν έλεγε «να βάλω το μπρίκι στην πρίζα». Ξαναμπήκε μετά μέσα για λίγο και κάτι άρχισε να ετοιμάζει σ'ένα δίσκο, μουρμουρίζοντας.

«Πιστεύω να μην έχετε σάκχαρο», μας είπε, «και, ασφαλώς, τρώτε το καλογερικό γλυκό, τα λουκούμια-μπουκιές».

Από το σταμνί έβγαλε δροσερό νερό σε δύο μεταλλικά κύπελλα και ετοίμασε τον δίσκο βάζοντας και δύο άδειες κούπες. Τ'ακούμπησε σ'ένα σκαμνί, ξαναβγήκε έξω, έφερε το μπρίκι με τον μόλις φουσκωμένο καφέ, έβαλε από λίγο καϊμάκι στα δύο φλιτζάνια και μετά μοίρασε τον καφέ συμπληρώνοντας τα, στο ίδιο ύψος. Μας κοίταξε υπομειδιώντας και μας είπε: «Δικαιοσύνη, ε; Τα κατάφερα!»

Ρουφώντας αργά-αργά τον καυτό καφέ, απευθύνθηκε σε εμένα λέγοντας: «Λοιπόν, τι λέει το Σινά, π.Δαμιανέ;»

«Πώς ξέρετε, πάτερ, για μένα ή για το Σινά;» Ο Γέροντας σταμάτησε για λίγο, σαν να συγκεντρώθηκε στην απάντηση. Εκμεταλλεύθηκε την στιγμιαία σιωπή του ο

Παναγιώτης που καθόταν αριστερά μου και, σκουντώντας με ελαφρώς με τον αγκώνα του στο πλευρό, ψιθύρισε: «Πες του νάρθει, ευκαιρία είναι!» Εγώ, αφοσιωμένος στην αναμενόμενη απάντηση του Γέροντα, άκουσα να μου λέει χαμηλόφωνα: « Ποιός δεν ξέρει, ευλογημένε, το Όρος Σινά, το Θεοβάδιστο;»

«Και για μένα πώς ξέρεις;»

«Ε, έχω κι εγώ τις μυστικές μου πληροφορίες! Ασυρματιστής δεν ήμουν στον Στρατό; Γνώριζα να λαμβάνω τα αόρατα μηνύματα. Ας είναι καλά οι ιεραποστολικές σου ιδέες για την Αφρική που σ'έφεραν στο Σινά. Ήταν καλή ευκαιρία για σένα. Καλά τα προνόησε ο Προφήτης Μωυσής», είπε απευθυνόμενος προς εμέ χαμηλόφωνα.

Και πρόσθεσε:

«Σκύψε, λοιπόν, στην μεγάλη αυτή του Τριαδικού Θεού Επιφάνεια στο Όρος Σινά και στην Θεία Αγάπη, και θα σου δοθεί η φώτιση να αποφασίσεις πώς τελικά θα πορευθείς. Αυτό λέγω σ'εσένα και στον καλό φίλο: Το πρώτο, ν'αγαπήσουμε τον Θεό, να τον ερωτευτούμε στο Πρόσωπο του Σαρκωθέντος Λόγου, του Χριστού μας, και όταν έτσι Τον αγαπήσουμε, θα γίνει ό,τι θέλει Εκείνος. Αυτά, αγαπητέ π.Δαμιανέ. Προσευχήσου για νάρθει η Χάρη, ο άνωθεν φωτισμός, και κάνε και για μένα κομποσχοίνι να βρω ησυχία».

Μετά πήραμε το λουκουμάκι και το νερό, που αφοσιωμένοι με την συζήτηση τα αφήσαμε περιφρονημένα έως εκείνη την στιγμή.

Η κουβέντα συνεχίσθηκε με το Παν. Νέλλα. Συζήτησαν για την κοσμογονία από το βιβλίο της Γενέσεως, καθώς και την πτώση των Πρωτοπλάστων.

Σε κάποια στιγμή, άρπαξα την ευκαιρία να υπακούσω στον λόγο του Παναγιώτη και να μιλήσω για το επίμαχο θέμα για το οποίο επέμενε, δηλαδή να μας έρθει στο Σινά. Απορώντας για την ακτινογραφία που μου έκανε και δειλά ευχαριστώντας για τις συμβουλές του, τόλμησα να ψελλίσω:

«Γέροντα, δεν μας έρχεσθε στο Σινά; Πολύ θα ωφεληθούμε όλοι μας, και οι τωρινοί λίγοι μοναχοί και οι ερχόμενοι όπως ο Παναγιώτης και τρεις-τέσσερις ακόμη. Σας παρακαλώ, μη μας το αρνηθείτε!»

Με κοίταξε βαθιά και σαν ν'αναστέναξε, χωρίς να δώσει καμία απάντηση.

Η κουβέντα τελείωνε. Σηκώθηκε ο Γέροντας σηκωθήκαμε κι εμείς και, καθώς αποχαιρετούσαμε τον Γέροντα, «Μιά στιγμή», λέει, και χάνεται στο άλλο δωμάτιο. Επανήλθε κρατώντας ένα λευκό χαρτί, διπλωμένο (φάκελος μου φάνηκε) και μου

πρότεινε να το πάρω.

«Όχι, Γέροντα, αδύνατο! Τι λέτε;»

Επέμενε πάλι κι εγώ, επίσης, το ίδιο. Νόμιζα, άλλωστε, ότι ήταν χρήματα. Ύστερα από μικρή διαμάχη, μου λέει αφοπλιστικά: «Καλά, ευλογημένε, εσύ δεν μου είπες;» Σταμάτησα λίγο σκεπτικός μήπως έκανα καμιά γκάφα στην συνομιλία μας και νόμισε ότι είχαμε ανάγκη από χρήματα. Ο Γέροντας κατάλαβε την σκέψη μου.

«Όχι, π.Δαμιανέ, μη σκέπτεσαι έτσι. Εσύ μου ζήτησες κάτι και με παρακάλεσες να έρθω στο Σινά. Και τι σημαίνει αυτό; Πώς θα έρθω χωρίς διαβατήριο; Αυτό εδώ είναι η ταυτότητα μου. Πώς θα βγάλω διαβατήριο χωρίς ταυτότητα; 'Η μήπως θαρρείς πως μπορώ να πετάξω μέχρι την Αγία Αικατερίνη; Παρακαλώ λοιπόν, να βγάλετε το διαβατήριό μου» (τότε ήταν εύκολες οι διαδικασίες). «Θα το αφήσετε στον εκπρόσωπο της Μονής στην Αθήνα και από εκεί και έπειτα θα αναλάβω εγώ το ταξίδι μου στο Σινά, αργότερα. Ποιός πατέρας είναι εκπρόσωπός σας;»

«Δεν είναι μοναχός», απαντώ, «αλλά λαϊκός, ο κ.Παύλος Αθανασάκης, ο εργολάβος που κατασκευάζει την πολυκατοικία της Μονής, στην οδό Δορυλαίου 26. Αυτός τώρα μένει στο γραφείο του, στην οδό...». Έδωσα και το τηλέφωνό του.

Εγώ δάκρυσα από την χαρά μου για την συγκατάβασή του. Μου ήρθε εκείνη την στιγμή να τον αγκαλιάσω και να τον φιλήσω, αλλά δεν το έκανα, και στενοχωρήθηκα και βαθιά μετάνιωσα για τις αρχικές μου αμφιβολίες.

Ο φίλος μου είχε ανοίξει διάπλατα τα μάτια του και έκανε δειλά το σημείο του Σταυρού!

«Την ευχή σας π. Παΐσιε!». Και προσπαθήσαμε να του φιλήσουμε το χέρι. Στάθηκε αδύνατον.

«Την δική σας ευχή», είπε σε μένα.

«Να προσέχετε στον δρόμο. Κάντε γρήγορα, μη νυχτωθείτε!»

Ξαναχαιρετηθήκαμε και πήραμε τον δρόμο της επιστροφής. Στην αρχή αμίλητοι, κατάπληκτοι για όσα είχαμε ακούσει και δει...»

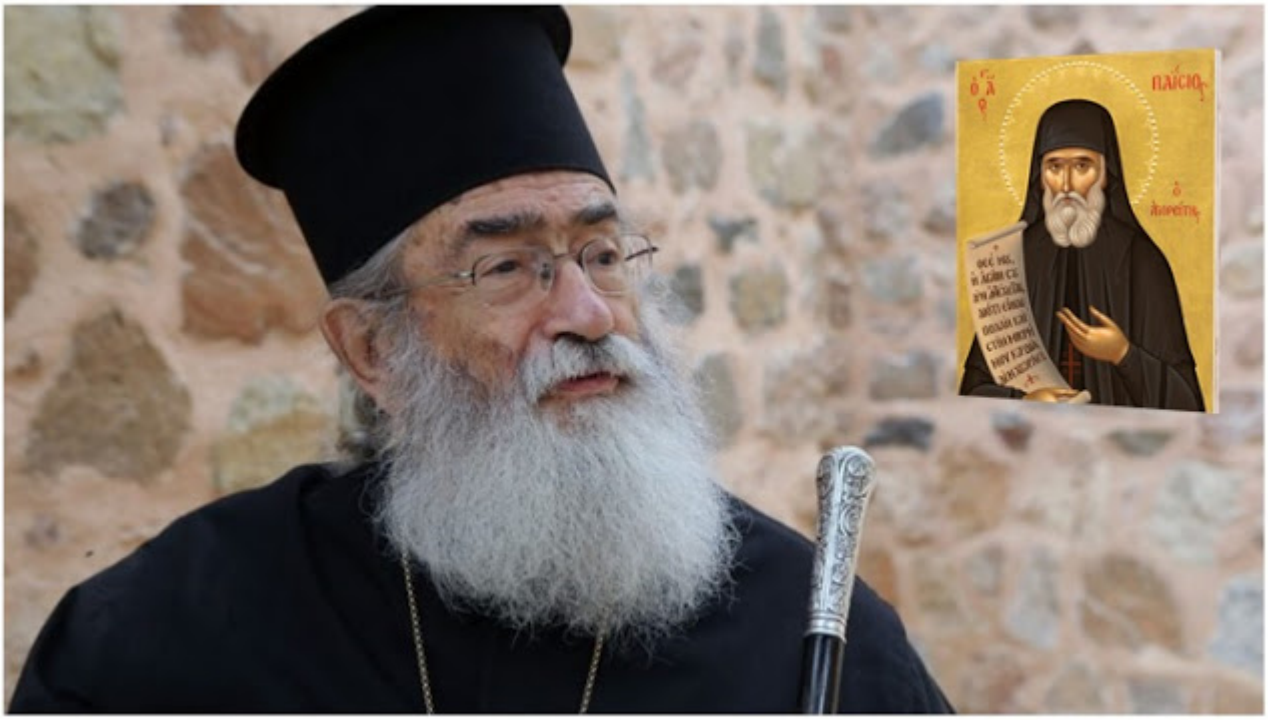

Μετά από αυτά, εμείς απλά και μόνο υποκλινόμαστε στην ιερή Προσωπικότητα του χαρισματούχου συγχρόνου μεγάλου Γέροντος, του Αγίου Παϊσίου του Αγιορείτου, και ευχαριστούμε τον Σεβασμιώτατο Αρχιεπίσκοπο Συναίου κ.κ. Δαμιανό, για το συγκλονιστικό αυτό κείμενο, που από καρδιάς μας άφησε, ζητώντας την Αρχιερατική ευλογία Του!!

Πηγή: Από τα «Σιναϊτικά Δίπτυχα» του 2019